

[Grove]

Det lægger vi også megen vægt på fra konservativ side for at holde åbenheden helt klar i EF. Vi ser det gerne udviklet med flere lande trinvis, så vi hele tiden holder EF-samarbejdet effektivt. Det har stor betydning for Europa, men det har endnu større betydning for Danmark, og det lægger vi megen vægt på.

Gade (SF):

Den 9. november, for næsten et år siden, er også afgørende for denne debat. Da faldt muren i Berlin og ændrede Europa og verden med for den sags skyld. I bakspejlet kan vi nu klart erkende, at den nat blev et afgørende ansvar for Central- og Østeuropas fremtid placeret i Vesteuropa, og på grund af EF's faktiske eksistens og direkte involvering i den tyske genforeningsproces er ansvaret først og fremmest EF's.

EF har i det forløbne år holdt så mange topmøder som aldrig før, og der er taget en lang række fornuftige initiativer over for Sovjet og det, vi tidligere kaldte Østeuropa. Dermed er EF's betydning vokset kraftigt, en tendens, som sammenbruddet i den internationale magtbalance mellem Øst og Vest understreger. Det er da også grunden til, at EF-landene har fremskyndet at indkalde til regeringskonferencer om ændringer af Romtraktaten. Man kan sådan set sige, at regeringskonferencerne bliver EF's svar til Central- og Østeuropa og til resten af verden. I det lys vil det i det mindste være vigtigt at vurdere de foreliggende planer om økonomisk, monetær og politisk union.

Hvordan ser Europa så ud nu omkring os? Ja, efter vellykkede revolutioner og dermed forkastelse af de gamle kommunistiske regimer med deres kommandoøkonomi er alle landene i fuld gang med at indføre markedsøkonomi. Overgangen tegner smertelig, ja endog meget smertelig. Det skal ses bl.a. i lyset af, at Sovjet som råvareleverandør nu kan hente vestlig valuta hjem fra de nye demokratier for f.eks. leverancer af energi, en politik, der sættes i værk her den 1. januar 1991. Sovjet vil tjene vestlig valuta, og en række af de nye demokratier vil blive tvunget yderligere i knæ økonomisk. Samtidig styres hjælpen fra Vesten i høj grad efter kriterier fra IMF, der kan føre til, at vi må frygte en virkelig hård vinter for landene i Centraleuropa. Samtidig er behovet for teknologisk fornyelse som en del af omstillingen til renere produktion en dramatisk nødvendighed.

Risikoen for, at områderne i Central- og Østeuropa bliver til Vesteuropas baggård, truer åbenlyst, og smarte forretningsfolk vil spekulere og udnytte situationen. De har så oven i købet truslen fra etniske modsætninger, og det stiller yderligere krav til, at de har ikke bare modige politikere, men at de også kan forløse befolkningernes virkelige engagement og vilje til indsats for forandringer. Det kræver, at vi prioriterer den fælles opgave at skabe både vækst og grøn omstilling i hele Europa, og at det bliver vores hovedprioritet, og at vi i Vesteuropa forstår ordet solidaritet på den måde, at det har noget direkte med vores egen krop at gøre.

Samtidig har vi oplevet det glædelige, at manges øjne er blevet åbnet for, at der syd for os ligger lande og befolkninger med krav på at få del i verdens goder. Det er blevet klart for mange, at for en berberdreng i Kabulerbjergene i Algeriet, kan valget mellem at stille sig i arbejdsløshedskøen i Algier by eller at spare sammen til færgen til Marseille være let til fordel for at tage chancen i Europa, som han bl.a. gennem tv-kigning er sikker på er større end hjemme.

Hvad vi oplever, er i virkeligheden en revolutionær periode, hvor verden er ved at blive én i mange menneskers bevidsthed, men hvor de politiske strukturer slet ikke kan give de svar, der skal til. De næste 10 år handler om, at den rige del af verden forstår sin forpligtelse til at skabe beskæftigelse, vækst og samtidig løse miljøproblemerne i samarbejde med de fattige i både Øst og i Syd, global udligning, samarbejde mellem EF og landene omkring Middelhavet, samarbejde mellem EF og Central- og Østeuropa. Hvis vi ikke forstår kravet om økonomisk udligning og i stedet lukker os inde som en rig, eksklusiv EF-statsdannelse med lukkede grænser og beskyttede markeder, kan man med god grund frygte fremtiden.

At EF skal ændres, og at der stilles nye krav til os, der lever i Europas rige del, er der ingen tvivl om. Derfor går SF's kritik af udviklingen ikke på, at der nu indkaldes til regeringskonferencer, men derimod på en række af de politiske prioriteringer, der ligger her.

Nogle af dem er efter vores opfattelse forkerte og dermed farlige. Det gælder bl.a. de krav, som nogle lande i EF stiller, om militært samarbejde i EF og også om flertalsafgørelser i uden-